

I.

Δέ φόραγε πιά τήν πορφυρή
ἀπό κρασί καί αἷμα χλαίνη
σά δίπλα στή νεκρή τόν βροῦσαν
ὅπου αὐτός μέ χτύπημα τό θάνατο τῆς λατρεμένης
φέρει.

Κι ὅμως κρασί καί αἷμα ἀπ' τή νεκρή γυναίκα
τά χέρια του κηλιδώνουν.

Φόραγε τή βρώμικη φριχτή του γκριζα φορεσιά
καί σκούφο ὡς τό σβέρο.

Ἡ περπατησιά του μοιραία καί ἐλαφριά
μέ πόση στό πρόσωπο χαρά.

Κι ὅμως μιά ἀνήκουστη γιά φῶς μανία
τή θωριά του κάλυπτε σάν πέπλο.

Ποῦ βρίσκεται ἓνα μάτι σ' αὐτό τόν κόσμο,
πού μέ τόση λαχτάρα φλέγεται
γιά ἓνα μικρό δίχτυ στά γαλάζια,
τόν οὐρανό πού οἱ κατάδικοι καλοῦνε,
γιά κάθε ἀσημένιο ζαλισμένο σύννεφο
στό φευγαλέο θόλο;

Δέ γνώριζα τί ἐγκληματικό διέπραξε,
αὐτός ἐκεῖ μέ τή στολή τοῦ καταδίκου
πηγαινοερχόμενος ἀνάμεσά μας κυκλικά
μέ ἀβάσταχτη πικρία.

Ἐξαφνα πίσω ἀπό μέ ἀκούστηκε:

«Γιά τήν κρεμάλα ἔτοιμο ἤδη εἶναι τό σκοινί».

Καί μεις σφυρηλατημένοι μέσ' στον κρίκο
λησμονούσαμε τή μοίρα μας·
λησμονούσαμε τό ἄν τό φταιξιμό μας
μεγάλο ἢ ἐλάχιστο ἦταν.
Τόν δωρούσαμε καλά: Ἐκεῖ βάδιζε ἕνας
ἄνδρας,
τόσο κοντά στοῦ τάφου τὰ σπλάχνα.

Καί ἀλλόκοτη καί ἰδιότροπη ἦταν
ἢ ἐλαφριά εὐθυμη περπατησιά του
καί παράξενο ἀκόμη ἦταν, πόσο σοβαρή
πρός τὰ πάνω, στον οὐρανό ὀλίσθαινε
ἢ ματιά του.
Καί ἀλλόκοτο ἦταν, πῶς τό θάνατο
γιά τέτοιο ἀμάρτημα ὑπέφερε.

Ὅμοιο εἶναι τό δάσος τήν ἐποχή τῆς Ἄνοιξης,
ἀνδισμένο καί φυλλοβολημένο.
Ἄλλ' ὁμως πικρά βαριά φέρνει ἢ κρεμάλα
κλαριά
ἀπό κάθε πρασινάδα ληστεμένα.
Εἶτε ξερά, εἶτε πρασινεμένα: Ν' ἀνθίσει
δέ θέλει
προτοῦ ἕνα κεφάλι πέσει.

Στό οὐράνιο βασίλειο μερικοί νά διεισδύσουν
ἐπιθυμοῦν, μέ τούς ἀγγέλους ἕνα νά γεννοῦν.
Κι ὁμως τόν ἀγέρα κανεῖς δέν αἰσθάνεται,
σάν στέκεται πάνω ψηλά σ' ἕνα σανίδι
σφιχτοδεμένος
γερά μέ μιά κορδέλα, ἀπό κἀναβι τυλιγμένη,
τό τελευταῖο φῶς ἐλπίζοντας νά δεῖ.

VI.

Ἐκεῖ στό κάτεργο τοῦ Ρήντιγγ
ὑπάρχει ἓνας τάφος, πού κανεῖς νά τόν βρεῖ
δέν μπορεῖ. Μέσα ἐκεῖ,
σέ σάβανο φλεγόμενο ἓνας δίχως ὄνομα
βρίσκεται ἄνδρας. Ἡ ἀδλιότης!
Μέ πυρακτωμένο δόντι ἢ φλόγα τόν ἀγγίζει.

ᾠ! Νά ἀναπαντεῖ ἀφήστε τον ἔτσι ἄκλαυστον
γιατί σ' αὐτόν ἔτσι ἔπρεπε νά συμβεῖ:
Γιατί ὁ καθένας, πού ὄ,τι ἀγαπᾷ σκοτώνει,
ἔτσι πρέπει νά χαθεῖ.
Κοιμᾶται μέχρι τῆ Δεύτερη τήν Παρουσία,
τούς νεκρούς τότε γιά ν' ἀναστήσει.

Καί ὁποῖος ἔχει ἀντιᾶ καλά ἄς μέ ἀκούσει:
Ἐγκλημα ὀλάκερος ὁ κόσμος εἶναι!
Ὁ καθείς σκοτώνει ὄ,τι ἀγαπᾷ,
καί ὅπως σ' αὐτόν ἀρέσει.
Ὁ δειλός μ' ἓνα φιλί δολοφονεῖ
ἐνῶ ὁ ἀνδρείος μ' ἓνα ξίφος.

★★★